

Bílá lilie

Byla jedna princezna a ta měla dlouhé zlaté vlasy a dlouhé bílé šaty a byla zakletá. Hlídal ji drak. Musela být pořád v jeho zahradě. Byla by nejradši utekla přes plot, nebyl vysoký, ale nemohla to udělat, protože drak se pořád díval. Ve dne v noci se na ni díval. Seděl tam před jeskyní na výstupku skály, měl šupiny jako hadí, jenže větší, a veliké drápy na nohou. A měl tři hlavy, všechny stejně zlé, všechny stejně zlostné, stejně blýskající očima. A i když byl napolo zalezlý v jeskyni, aspoň jedna jeho hlava vždycky vyhlížela a sledovala princeznu.

Dračí zahrada byla divoká, ale hezká. Vysoká tráva, rozkvetlé košaté keře, všelijaké staré stromy a v trávě zarostlé záhony květin, kaliny, růže, do toho zase třezalka... Ale přece jenom nejvíc bylo trávy. Uprostřed zahrady byla malá dřevěná lavička, do šeda opršelá. Princezna na ní sedávala, měla to tam ještě nejlepší. Drak viděl na lavičku od skály. Když princezna vstala a procházela se po zahradě, slezl a chodil za ní a to jí bylo velice proti mysli. Jakápak to je procházka, když to bachraté lesklé tělo se všude dralo za ní, až byla tráva celá stlačená a větvičky keřů praskaly pod tou tíhou... Kam se hnula, tam ji sledoval, připraven vyrazit a chňapnout ji do zubů, kdyby se snad rozběhla k plotu. A tak měla princezna procházku vždycky zkaženou.

Seděla jednou na lavičce, ruce v klíně, a bylo jí smutno. Neměla co

dělat. Dívala se na veliké zelené poupě, které tam rostlo. Bylo to poupě bílé lilie. Daly se do řeči.

- Až já rozkvetu, budu bílá jako tvoje šaty, řeklo poupě.
- A já bych nejradši utekla, řekla princezna.
- Tak uteč, řeklo poupě.
- Nemohu, drak by to viděl a přinesl by mě hned zpátky.
- Uteč v noci.
- On se dívá i v noci. On má tři hlavy a ty se střídají v dívání.
- V noci tě přece nevidí.
- Vidí. Vidí moje bílé šaty.
- Tak si je něčím zakrej.
- Nemám čím.
- Pošij si je listím.

A tu začala princezna o tom přemýšlet. Poupě lilie také přemýšlelo (bylo chytré). Dlouho si něco šeptem domlouvaly. Potom princezna vyskočila z lavičky a začala sbírat veliké javorové listy a začala si je jehličím špendlit na šaty. Šlo to dobře. Jehličí mělo ostré špičky, bylo to borové jehličí. Našpendlila si kolem dokola sukně širokou řadu listí.

- Co to děláš, zavrčel na ni drak.
- Vyšívám si šaty, řekla princezna a špendlila dál. Drak už nic neřekl. Asi v tom neviděl nic zlého. Ale díval se jako ostříž.

A princezna špendlila listí, řadu za řadou dávala na sebe, celé odpoledne si tak hrála, až už měla šaty víc zelené než bílé. Také rukávy si pokryla. Také si udělala zelenou kapuci na hlavu. Seděla na lavičce až do setmění. Zbývalo už jen jediné bílé místo na šatech. Držela v ruce poslední list.

- Ten list si nepřišpendluj! řekl drak.

Princezna držela list v ruce. Drak usínal. Dvě hlavy už spaly a jedna se dívala. Princezna čekala dál. Byla už černá tma. Drak se jistě dívá. Jistě vidí ve tmě to malé bílé místo na šatech a to mu stačí.

A princezna čekala a nakláněla se k poupěti a brala je do dlaní a dýchala na ně, aby je zahřála.

A když byla půlnoc a tma nejčernější, polehounku pomalounku se poupě začalo otvírat. List za listem se rozvíral, nejdřív zelené listy a potom bílé, sladce vonící bílé plátky se rozložily doširoka, bílá lilie rozkvetla. A zatímco se to dělo, přišpendlila si princezna poslední javorový list, spustila zelenou kapuci přes tvář, ztratila se ve tmě úplně – a potichounku po špičkách odběhla pryč...

Bílá lilie tu stála místo ní. Drak se jistě dívá, vidí ve tmě něco bílého a to mu stačí.

Princezna tiše běžela mokrou trávou. Tajila dech. Mokrý tráva našťestí nešustí... Opatrně přelezla plot a ubíhala loukou... Rostly tam husté mladé olše, brzy v nich zmizela, doběhla do lesa a ztratila se v něm. V noci se špatně běží lesem... V jedné ruce držela svou širokou sukni, aby nezachytávala o větvičky, druhou měla před obličejem, chránila si oči. Proplétala se mezi kmeny, kudy by drak neprolezl, schválně šla houštinami, kterými on by nemohl...

V dračí zahradě se zatím nedělo nic. Celou noc stála bílá lilie sama vedle lavičky. Stála rozevřená a dívala se nahoru na hvězdy. Neboj se, říkaly hvězdy. Jen se nic neboj.

Svívalo. Obloha byla světlejší. Hvězdy bledly a ztrácely se. Keře vypadaly dosud černé, ale tráva mezi nimi byla světlejší. Drak sebou najednou trhl, promnul si oči, zíral na lilii, popolezl blíž, zařval vzteky nad tou prázdnou lavičkou... a rozběhl se prohledat zahradu. Zuřil a syčel mezi stromy, třásl větvemi, rozhrnoval keře. Pochopil, co to bylo za podvod s tím javoro-

vým listím na šatech. Řádil po zahradě, až hlína lítala a větve praštěly. Když princeznu nenašel, vrátil se k lilii a zlostně ji rozdupal, ale její semínka padla do trávy a ukryla se v ní.

Princezna pořád ještě utíkala lesem. Uviděla potok. To byla ráda! Vykasala si šaty a běžela vodou. Na dně byl písek, kameny přeskakovala. Vyplašila ledňáčka. Letěl před ní nad vodou jako klikatá modrá čára. Měla nohy červené zimou, ale nedbala toho, hlavně že po ní nezůstane stopa.

Šla vodou daleko, pak vyskočila zase na trávu a běžela lesem dál, ale už klidněji, už si byla jistá, že ji drak nenajde.

Vyšlo slunce, zahřála se. Našla si borůvky k snídani. Chvilku odpočívala a sundávala listí ze šatů. Teď už to nepotřebuji, říkala si. Ale zase šla dál a dál. Přešla ještě mnoho kopců a mnoho lesů. A když přišla k malé horské vesničce, zůstala stát a rozhlížela se v tom krásném ránu. Vesnička byla celá růžová.

– Tady zůstanu, řekla si.

Šla k nejbližší chalupě a postávala za dveřmi. Podívala se po sobě: šaty nebyly už krásně bílé, byly potrhané a měly černé škrábance od větví... Co řeknou?

Přihladila si vlasy a zaklepala.

Přišli otevřít. Celá rodina se seběhla, od stařenky až po malé děti. Nikdy neviděli nikoho takového. Unavená dívka tu stojí, zlaté vlasy po zádech, šaty dlouhé, převzácné, ale potrhané... Usmívá se jaksi, ptá se, nepotřebují-li dívku do služby...

– Co umíš? řekla stařenka, která se nejdřív z toho překvapení vzpamatovala.

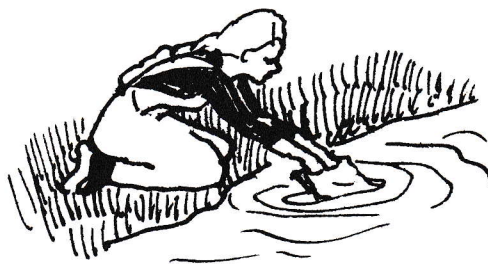
– Neumím nic, ale naučím se všechno, prohlásila princezna.

Děti se obrátily na stařenku, objaly ji, chtěly ji prosit, aby tu krásnou u nich nechala, ale nebylo to potřeba, stařenka už otvírala dokořán, v horách se lidé nerozmýšlejí.

Princezna šla do světnice. Všecko se jí líbilo: okénka, bílé plátěné záclonky, lemované hrubou krajkou, muškáty, vydrhnutá podlaha, obrovská zelená kachlová kamna, široké lavice kolem stolu...

A za chvíli už za tím stolem seděla a zakoušela, jak chutnají ke kávě placky z černé mouky.

Děti stály a dívaly se na ni. Ale brzy ji vzaly za ruce, vodily ji světnicemi, zahrádkou, sadem, ukázaly jí úly, sýpčičku, mlat, za chvíli to všecko

znala. A dělala všecko s nimi: podaly jí dřevěné hrábě, sušila otavy. Nosila vodu a dříví, česala s nimi jablka, pásala husy, krmila včely, kropila prádlo na bělidle, kopala nové brambory, míchala povidla, zadělávala na chléb, drala peří, krájela hříbky, a jakou ještě práci měly... Stařenka se nic neptala

a dala jí červené plátěné šaty a režnou zástěrku a ty její bílé schovala do truhly na půdu. Vlasy jí spletla do tlustého copu. Princezna byla spokojená... Také písňe se naučila zpívat. To předtím neuměla.

Ale lesům se princezna vyhýbala. Když šli ostatní do lesa, vymluvila se a zůstala doma. Řekla vždycky, že má moc práce. Řekla, že má žehlení nebo že musí na trávu nebo něco.

Až jednou po létech, dřevaři přišli z lesa a tvrdili, že našli v houští dračí kostru a že ta kostra má tři hlavy. Celá ves se hned běžela na to podívat, ani jeden nezůstal doma! A princezna taky šla... Už se neměla čeho bát! Běželi, rozhrnuli houští a tam to leželo: bílé dračí kosti rozložené na slunci, šupiny popadané, tři lebky u toho... Princezna neřekla nic, ale teprve teď byla svobodná.

A když pak v létě se mládež z vesnice vypravila na výlet, řekla, že půjde s nimi a že je povede na místo, kde ještě nebyli. A vedla je přes hory a lesy, podle potoka vzhůru a pak houštinou, olšovým lesíkem a po louce mezi keři... Až našli starou, zarostlou zahradu se zpuchřelým plotem. Prošli beze všeho dovnitř a tam uprostřed vedle malé lavičky – háječek bílých lilí!

Princezna běžela k nim. Sedla si u nich a dívala se zblízka do těch bílých kalichů.

Lilie ji poznaly.

– Jsem to pořád já, řekly lilie, a byl to stejný hlas, jaký mělo tenkrát to chytré poupátko.

– Však já vím, řekla princezna.

A dívala se na ně a vzpomínala na tu dávnou těžkou noc.

– Povídej, řekly lilie.

Povídala jim. O útěku potokem, o chalupě, o dětech, o stařence, o všelijaké práci...

– Vezmi nás tam s sebou, řekly lilie.

A princezna si jich natrhala a vzala také některé jejich cibulky za země, že si je zasadí u stařenky na zahrádce.

Chlapci a dívky zatím proběhali celou zahradu, také jeskyni našli a na chvíli do ní vstoupili. Pak také přišli k liliím a každý si také vzal liliovou cibulku. A vydali se na zpáteční cestu. Lilie byly rády, že se nesou do zahrádek, těšily se, a všichni zpívali a vraceli se lesem a byli šťastní.

